

Psychologia ogólna

1. METRYCZKA	
Rok akademicki	2021/2022
Wydział	Wydział Medyczny
Kierunek studiów	Fizjoterapia
Dyscyplina wiodąca	Nauki o zdrowiu
Profil studiów	praktyczny
Poziom kształcenia	jednolite magisterskie
Forma studiów	stacjonarne
Typ modułu/przedmiotu	Moduł B - Nauki ogólne z językiem obcym obowiązkowy
Forma weryfikacji efektów uczenia się	egzamin
Jednostka prowadząca	Zakład Psychologii i Komunikacji Medycznej Adres: Ul. Litewska 14/16, 00-575 Warszawa Telefon: (+48 22) 116 92 11 e-mail: zpkm@wum.edu.pl strona www: http://zpkm.wum.edu.pl

Kierownik jednostki	Prof. dr hab. n. med. Krzysztof Owczarek
Koordinator przedmiotu	Dr n. med. Mirosława Adamus mirosława.adamus@wum.edu.pl
Osoba odpowiedzialna za sylabus	Dr n. med. Mirosława Adamus
Prowadzący zajęcia	Dr n. med. Mirosława Adamus Dr n. med. Stanisław Wójtowicz

2. INFORMACJE PODSTAWOWE			
Rok i semestr studiów	II rok, semestr III	Liczba punktów ECTS	1,7
FORMA PROWADZENIA ZAJĘĆ		Liczba godzin	Kalkulacja punktów ECTS
Godziny kontaktowe z nauczycielem akademickim			
wykład (W)			
seminarium (S)		10	0.4
ćwiczenia ©		20	0,8
e-learning (e-L)			
zajęcia praktyczne (ZP)			
praktyka zawodowa (PZ)			
Samodzielna praca studenta			
Przygotowanie do zajęć i zaliczeń		14	0.5

3. CELE KSZTAŁCENIA	
C1	Zapoznanie studentów z wybranymi koncepcjami psychologicznymi.
C2	Przekazanie wiedzy nt. psychologicznych aspektów funkcjonowania człowieka w zdrowiu i chorobie. Kształtowanie wrażliwości na problemy psychospołeczne podopiecznych.
C3	Przybliżenie podstawowej wiedzy na temat stresu i jego roli w sytuacji choroby oraz mechanizmów sprzyjających

	utrzymaniu zdrowia.
C4	Kształtowanie umiejętności nawiązywania i podtrzymywania prawidłowego kontaktu z pacjentem i jego rodziną. Rozwijanie podstawowych kompetencji w zakresie relacji fizjoterapeuta – pacjent/ rodzina pacjenta.
C5	Rozwijanie podstawowych umiejętności psychologicznych fizjoterapeuty: udzielanie wsparcia, odbarczenie emocjonalne, skuteczne wykorzystywanie strategii radzenia sobie ze stresem oraz funkcjonowanie w interdyscyplinarnym zespole specjalistów.
C6	Praca własna: uzyskiwanie świadomości indywidualnych możliwości i ograniczeń.

4. STANDARD KSZTAŁCENIA – SZCZEGÓŁOWE EFEKTY UCZENIA SIĘ (dotyczy kierunków regulowanych ujętych w Rozporządzeniu Ministra NiSW z 26 lipca 2019; pozostałych kierunków nie dotyczy)

<p>Symbol i numer efektu uczenia się zgodnie ze standardami uczenia się (zgodnie z załącznikiem do Rozporządzenia Ministra NiSW z 26 lipca 2019)</p>	<p>Efekty w zakresie:</p>
---	----------------------------------

Wiedzy – Absolwent zna i rozumie:

B.W1.	psychologiczne i socjologiczne uwarunkowania funkcjonowania jednostki w społeczeństwie;
B.W2.	psychologiczne i społeczne aspekty postaw i działań pomocowych;
B.W3.	modele komunikowania się w opiece zdrowotnej, podstawowe umiejętności komunikowania się z pacjentem oraz członkami interdyscyplinarnego zespołu terapeutycznego;
B.W4.	zasady motywowania pacjentów do prozdrowotnych zachowań i informowania o niepomyślnym rokowaniu, znaczenie komunikacji werbalnej i niewerbalnej w procesie komunikowania się z pacjentami oraz pojęcie zaufania w interakcji z pacjentem.

Umiejętności – Absolwent potrafi:

B.U2.	dostrzegać i rozpoznawać, w zakresie bezpiecznego stosowania metod fizjoterapii, problemy psychologiczne u osób, w tym osób starszych, z różnymi dysfunkcjami i w różnym wieku oraz oceniać ich wpływ na przebieg i skuteczność fizjoterapii;
B.U10.	przeprowadzić rozmowę z pacjentem dorosłym, dzieckiem i rodziną pacjenta z zastosowaniem techniki aktywnego słuchania i wyrażania empatii, a także rozmawiać z pacjentem o jego sytuacji zdrowotnej w atmosferze zaufania podczas całego postępowania fizjoterapeutycznego;
B.U12.	komunikować się ze współpracownikami w ramach zespołu, udzielając im informacji zwrotnej i wsparcia.

5. POZOSTAŁE EFEKTY UCZENIA SIĘ

Numer efektu uczenia się	Efekty w zakresie Wiedzy
Absolwent zna i rozumie:	
W1	
Umiejętności – Absolwent potrafi:	
U1	
Kompetencje społecznych – Absolwent jest gotów do:	
K5	dostrzegania i rozpoznawania własnych ograniczeń, dokonywania samooceny deficytów i potrzeb edukacyjnych;
K6	korzystania z obiektywnych źródeł informacji;
K7	wdrażania zasad koleżeństwa zawodowego i współpracy w zespole specjalistów, w tym z przedstawicielami innych zawodów medycznych, także w środowisku wielokulturowym i wielonarodowościowym;
K9	przyjęcia odpowiedzialności związanej z decyzjami podejmowanymi w ramach działalności zawodowej, w tym w kategoriach bezpieczeństwa własnego i innych osób;

6. ZAJĘCIA		
Forma zajęć	Treści programowe	Efekty uczenia się
Seminaria	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wstęp do psychologii: przedmiot, cele i zadania psychologii jako dyscypliny naukowej. 2. Podstawowe kierunki rozwoju psychologii: psychoanaliza, behawioryzm, psychologia postaci /Gestalt/, psychologia poznawcza, psychologia humanistyczna. 3. Paradygmat zdrowia i opieki medycznej. Model biologiczny a model biopsychospołeczny. <ol style="list-style-type: none"> a. Definicja zdrowia. b. Zmiany zachodzące w systemie opieki zdrowotnej. c. Dyscypliny wiedzy z pogranicza medycyny i psychologii: Medycyna behawioralna. Psychologia medyczna. Psychologia zdrowia. 4. Stres w ujęciu biologicznym i psychologicznym. <ol style="list-style-type: none"> a. Zespół przystosowania się do sytuacji stresu (GAS). b. Zmiany psychologiczne i biologiczne zachodzące w organizmie w sytuacji stresowej. c. Podstawowe założenia psychoneuroimmunologii. d. Stres jako relacja jednostki i środowiska zewnętrznego – wymiar psychologiczny. 5. Czynniki wywołujące stres: czynniki sytuacyjne /lista zdarzeń życiowych, sytuacja 	B.W1.; B.W2.; B.W3.; B.W4.; K5; K6; K7; K9;

	<p>deprywacji, frustracji, konflikt motywacyjny, sytuacje katastrof, wojen/, dyspozycje warunkujące odporność na stres /czynniki osobowościowe, wzór zachowań WZA, WZB, WZC/</p> <p>6. Zespół stresu postraumatycznego – kryteria diagnostyczne, uwarunkowania adaptacji postraumatycznej.</p> <p>7. Strategie radzenia sobie ze stresem, wybrane techniki relaksacyjne.</p>	
Ćwiczenia	<p>1. Elementy psychologii rozwojowej. Wstęp do psychologii rozwoju: różnorodne ujęcia, charakterystyka mechanizmów kierujących procesem zmian. Etapy rozwoju psychoruchowego: rozwój w pierwszych latach życia jako przykład dynamicznych zmian.</p> <p>2. Choroba somatyczna. Polietiologiczna koncepcja powstawania chorób. Postawy pacjentów wobec choroby.</p> <p>3. Psychologiczne funkcjonowanie chorych somatycznie: znaczenia przypisywane chorobie i ich konsekwencje dla procesu diagnozy i terapii, doświadczenie hospitalizacji jako źródła stresu.</p> <p>4. Niepełnosprawność, proces przystosowywania się do niepełnosprawności.</p> <p>5. Psychologiczne aspekty choroby terminalnej. Śmierć i umieranie.</p> <p>6. Komunikacja interpersonalna. Definicja, podstawowe mechanizmy kierujące procesem komunikowania się. Komunikacja werbalna, parawerbalna i niewerbalna.</p> <p>7. Relacja pacjent - personel medyczny /modele: Parsons'a, Szasz'a i Hollender'a, Balint'a/. Koncepcje: interakcjonizm symboliczny, konsumeryzm, teorie konfliktu.</p> <p>a) Błędy jatrogenne – analiza przykładów i ich konsekwencji dla pacjenta.</p>	<p>B.U2; B.U10.; B.U12; ; K5; K6; K7; K9;</p>
	Kompetencje społeczne będą kształtowane podczas całego czasu trwania zajęć	

7. LITERATURA

Obowiązkowa

1. Birch A. (2011). Psychologia rozwojowa w zarysie. Wydawnictwo Naukowe PWN. Warszawa.
2. Jakubowska-Winecka A, Włodarczyk D. (2007). Psychologia w praktyce medycznej. Wydawnictwo Lekarskie PZWL, Warszawa.
3. Kowalik S. (2007). Psychologiczne podstawy niepełnosprawności i rehabilitacji. W: Psychologia. Podręcznik akademicki. (red. Strelau J.). GWP. Gdańsk.
4. Lewandowska M, Białoszewski D. (2017). Wybrane aspekty praktyczne i znaczenie komunikacji interpersonalnej (klinicznej). W: Fizjoterapeuta w Polsce. Aktualna wiedza o zawodzie (red. Białoszewski D, Wroński Z.). PZWL. Warszawa.

Uzupełniająca

1. Gordon T, Edwards W.S. (2009). Rozmawiać z pacjentem. Podręcznik doskonalenia umiejętności komunikacyjnych i budowania partnerskich relacji. Wydawnictwo SWPS Academica. Warszawa.
2. Heszen I, Sęk H. (2007). Psychologia zdrowia. Wydawnictwo PWN. Warszawa.
3. Sapolsky R.M. (2010). Dlaczego zebry nie mają wrzodów? Psychofizjologia stresu. Wydawnictwo Naukowe PWN. Warszawa.
4. Rollnick S, Miller W.R, Butler Ch. (2010). Wywiad motywujący w opiece zdrowotnej. Jak pomóc pacjentom w zmianie złych nawyków i ryzykownych zachowań. Wydawnictwo SWPS Academica. Warszawa.

8. SPOSOBY WERYFIKACJI EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Symbol przedmiotowego efektu uczenia się	Sposoby weryfikacji efektu uczenia się	Kryterium zaliczenia
B.W1; B.W2; B.W3; B.W4	Kolokwium – 6-8 pytań opisowych, praca pisemna.	- ocena 3 (dostateczna) – >= 60% i <68% prawidłowych odpowiedzi,
B.U2,B.U10, B.U12; K5; K6; K7; K9;	dyskusja w trakcie zajęć, praca w grupach, praca indywidualna, prezentacja	- ocena 3,5 (dość dobry) – >= 68% i <75% prawidłowych odpowiedzi,
Weryfikacja wszystkich powyżej wymienionych efektów	egzamin- test jednokrotnego wyboru, w terminie wskazanym przez Dziekanat Wydziału (w sesji zimowej).	- ocena 4,0 (dobry) – >= 75% i <82% prawidłowych odpowiedzi, - ocena 4,5 (ponad dobry) ->= 82% i <90% prawidłowych odpowiedzi, - ocena 5,0 (bardzo dobry) – >= 90% prawidłowych odpowiedzi

9. INFORMACJE DODATKOWE

Regulamin zajęć dydaktycznych

1. Zajęcia z zakresu psychologii odbywają się w formie seminariów (15 godz.) i ćwiczeń (30 godzin) w semestrze zimowym wg. planu ustalonego przez Dziekanat Wydziału.
2. Tematyka seminariów i ćwiczeń zamieszczona jest na stronie internetowej Zakładu Psychologii i Komunikacji Medycznej: [www. http://zpkm.wum.edu.pl](http://zpkm.wum.edu.pl)
4. Student zobowiązany jest do punktualnego stawiania się na zajęcia.
5. Obecność na zajęciach jest obowiązkowa.
6. Dopuszcza się 1. nieobecność na seminariach i 1. na ćwiczeniach; wymaga to zaliczenia u prowadzącego zajęcia w formie ustnej/pisemnej z materiału, który był omawiany na zajęciach.
7. Zaliczenie seminariów dokonywane jest na podstawie:
 - a) obecności na zajęciach
 - b) uzyskania pozytywnej oceny z kolokwium
9. Kolokwium odbywa się na ostatnich zajęciach seminaryjnych w formie pisemnej.
10. Zakres materiału do kolokwium obejmuje wiadomości przekazane na zajęciach oraz zawarte w literaturze obowiązkowej.
11. Student, który nie zaliczył kolokwium, może przystąpić do niego ponownie w dwóch terminach poprawkowych.

12. Zaliczenie ćwiczeń dokonywane jest na podstawie:

- a) obecności na zajęciach
- b) przedstawienia prezentacji na wybrany temat
- c) uzyskania pozytywnej oceny z kolokwium/pracy sprawdzającej.

13. Przedmiot kończy się egzaminem, w terminie wyznaczonym przez Dziekanat Wydziału.